

den Gang blev gennemførte i Lovens §§ 23 og 24, var jeg i Fjor i den Nødvendighed, da de 3 Aar udløb den 27. Maj 1911, at udfærdige saavel det Reglement som ogsaa den kongelige Anordning, der vare paakrævede i de to af mig nævnte Paragraffer. Jeg kom under Udarbejdelsen saavel af Udkastet til den kongelige Anordning som ogsaa af Reglementet ret hurtigt til Klarhed over, hvor meget Spørgsmaalene om Erhvervsforholdene og Handelen oppe i Grønland og Besejlingen af Grønland gribe ind i hverandre, hvor jeg kunde fristes til at sige, umuligt det i Virkeligheden er at træffe en Grænse, saa man kan sige: De og de Sager vedrøre alene Handelschefen som værende Handel oppe i Grønland, og de og de Sager høre alene under den administrerende Direktør. Der er en stor Mængde Omraader, hvor de Forhold, som sammenfattes i Ordene „Handelen oppe i Grønland“ og „Besejlingsplanen“, gribe ind baade paa det handelsmæssige og paa det administrative Omraade eller, som jeg vilde kalde det, Erhvervsforholdene i Grønland, at det i Virkeligheden er umuligt at trække en bestemt Linie mellem dem. Jeg skal ikke komme ind paa det Forsøg, der blev gjort i Fjor paa i Stedet for at gaa til den efter Loven fastslaaede Ordning at søge midlertidig for et Tidsrum ved Ud nævnelse af en Kommissarius for Grønland at indhøste yderligere Erfaringer og prøve sig frem for at faa en Ordning, som kunde være mere tilfredsstillende end den nuværende. Da det Forsøg, der blev gjort paa at finde en saadan midlertidig Ordning, mislykkedes, vare jeg og Regeringen i det hele enige om, at man ikke kunde blive staaende ved det, der var gennemført i Henhold til Bestemmelserne i §§ 23 og 24 i Loven af 1908 om Styrelsen af Kolonierne i Grønland, men at man maatte forsøge at faa det ændret saaledes, at de Synsmaader, der efter mit og, jeg tror at turde sige, i Virkeligheden efter alle grønlandsinteresseredes Skøn maatte være de til Grund liggende for Behandlingen af de grønlandske Spørgsmaal, kom til deres Ret, og man mente da først og fremmest at maatte se paa, hvad der tjener til Erhvervsforholdenes Udvikling i Grønland. Hvad enten det er merkantile Spørgsmaal herhjemme eller Indhandlingssager, der skulle afgøres, eller det er Spørgsmaal om Erhvervsforhold, der høre ind under Administrationen, bør det altid være det afgørende, hvordan de trufne Afgørelser stille sig under Belysning af det Formaal, de skulle tjene, nemlig at gavne de indfødte

i Grønland. I saa Henseende vil det være overordentlig ønskeligt for ikke at sige nødvendigt, at vi faa en saadan Ordning af Styrelsesforholdene, at det bliver muligt for en Departementschef, Generaldirektør, eller hvad man nu vil kalde ham, at have under sig saavel det handelsmæssige som det administrative, saa det bliver samlet i een Haand, naar Afgørelserne skulle træffes, hvad enten de skulle træffes af en enkelt Departementschef, Direktør, eller hvad man skal kalde ham, eller af Ministeren, som saa i Forvejen faar og bør have sig forelagt Sagen af den paagældende Direktør eller Departementschef.

Under Forhandlingerne, som allerede i Fjor begyndte, fandt man det rigtigt at tage op under denne Sag ogsaa Spørgsmaalet om Henlæggelse under samme Departementschef eller Direktør de kultusministerielle Sager, dog saaledes, at han i alt vedrørende Kirke- og Skolevæsenet skulde have Referat til Kultusministeren, og at disse Sager saa behandlede af Kultusministeriet efter den paagældende Ministers Bestemmelse, medens selvfølgelig alt det øvrige fremdeles behandles og afgøres af Indenrigsministeren, og der var imellem Kultusministeren og mig som Indenrigsminister Enighed om, at det var attraaværdigt at naa til en Ordning i saa Henseende, hvorefter det baade blev lettere, uden saa meget Skriveri, og navnlig hurtigere at naa til en Afgørelse i Sager, der altid i nogen Grad vedrøre baade Administrationen og Kultusministeriet. I Overensstemmelse med, hvad der i saa Henseende blev aftalt mellem Kultusministeren og mig, har under de Forhandlinger, som have været førte forud for Lovforslagets Fremsættelse, ogsaa dette Spørgsmaal være drøftet.

Som ærede Medlemmer ville have set, er Resultatet blevet, at man i Lovforslaget har indsat en Bestemmelse om, at den paagældende Direktør, der staar som den øverste indenfor Administrationen under Ministeren, ogsaa har Kirke- og Skolesager under sig, men at han i disse Sager skal have Referat til Kultusministeren, og at han under sig har en handelskyndig Mand, der selvfølgelig ligesom Handelschefen hidtil skal foretage Indkøb af de Varer, der skulle sendes op til Grønland, og Salg af de Varer, der komme hjem fra Grønland, og saa i øvrigt være Direktørens handelskyndige Raadgiver saavel med Hensyn til, hvad der vedrører Handelen oppe i Grønland, som ogsaa, naar Talen er om at lægge Besejlingsplanen. Jeg tror, at de